На деревах скипав неозбираний мед.
Володимир Сосюра — юний поет,
закосивши на фронті з недбальства світил,
заїздив у розбомблений
харківський тил.

Гайдамацька підошва розкришує скло,
до єврейських районів ступає тепло,
із небес висівається мерхлий озон
на угіддя фабричних
триперних зон.

Кожен домішок світла в глибинах кімнат,
господарського мила м'який рафінад,
переїзди,
веранди,
газетні рядки —
все перейде крізь тебе за довгі роки.

Всі скресання річок,
залізничні пости,
всі загублені зшитки, монети, листи,
ціле місто з безладдям подій і речей
застряє, ніби здобич, у пастці очей.

Але ця течія підхопила й несе,
і сумління твоє забиває на все,
за лункий водогін,
за барачних птахів,
за плантації шиферних
білих птахів.

Смерть облишить тебе шамотінням води,
дозуваннями брому,

тяжінням біди,
телефонами, бритвою по щоці,
комунарською пайкою
у руці.

Смерть залишить на тебе тяжкий вантаж —
риштування домів,
жарівки параш,
цю погромну відлигу, з її теплом,
що усе летить,
над твоїм чолом.

По часах небуття, по жовтій стерні,
із усього спадку вціліють одні
надбання зіниць,
та вони, далебі,
не належать ні Богові, ні тобі.

1997